

Arnald Plujà i Canals

Benvolgut Joan,

Vàrem compartir tres anys a l'Escola Universitària de Magisteri de Girona. Tant tu com la Teresa formàveu part de la mateixa colla que, a més d'estudiar, devoràvem quilòmetres amunt i avall de la rambla gironina, on es va forjar la vostra coneixença, estima i posterior matrimoni. D'això ja fa gairebé seixanta anys. Cap dels matriculats podia igualar el teu nombre "d'excel·lents". Jo només en una ocasió vaig obtenir un "Sobresaliente" del Sr. Agulló. Ara que ja ha prescrit, confesso que va ser per haver-te copiat un problema d'un examen final, que només tu, i de rebot jo, vam resoldre.

D'assignatures, tots dos teníem un os: jo la música i tu l'educació física. A mi m'era absolutament impossible de coordinar el ritme de la veu amb el moviment del braç i cada final de curs el Sr. Viader em deia: Plujà, estàs suspès, excepte que ho aprovis tot. Tu vas patir amb en Molero, quan ens feia saltar el "plinton" de banda a banda, amb el dolor genital que comportava fer un aterratge a mig camí. Fora de la classe també coincidírem escenificant els pastorets i esterrossant al dimoni. A la Normal, els professors ens cridaven pel cognom a seques. A tu, acompanyat del prefix "SENYOR".

La veritat és que et tenia una mica d'enveja. No pel títol ni les notes, sinó pels dinars que feies a Ca la Marieta, mentre el menú de la meva pensió era una ollada de patates, mongetes i pilota. Després, oposicions i cadascú per camins diferents. Tu a Lloret i jo a Cadaqués. També començàren junts Filosofia i Lletres, en el meu cas estroncada pel servei militar, seguits d'una dilatada docència a primària i secundària. Últimament, i mentre tu escrivies la història de Beget per als "Quaderns de la Revista de Girona", de la Diputació, jo feia el mateix amb Cadaqués. D'allà endavant, la teva llarga malaltia, de la qual lamento haver ignorat la gravetat i el silenci més llarg de la nostra vida.

La teva inquietud et va portar al món de la política. De l'etapa als Serveis Territorials de Cultura recordo una trobada de l'any 1999. Et vaig demanar si podies posar a l'abast del públic el Fons Ducal Medinaceli, un document excepcional per conèixer la història del comtat d'Empúries. Poc després, hi havia una còpia microfilmada a l'antiga capital emporitana. Amb tu, Joan, s'ha extingit la classe política amb

qui podies contactar o visitar d'immediat i sense cita prèvia al despatx, d'on sempre sorties amb un bon consell. Al llarg del mig segle, mai hem perdut el contacte: "trobades de Magisteri", presentacions de llibres o excursions al cap de Creus amb els jubilats de Lloret.

Com oblidar, Joan, la teva glossa de l'any 2017, amb motiu del Premi Joan Saqués de la Fundació Valvi que se'm va concedir. Mentre pregonaves la meva biografia, pensava que hauria estat més just invertir els protagonismes. Tots plegats ens hem adormit sis anys i ha calgut recórrer al pòstum per al teu homenatge. Rellegir els teus pròlegs als meus llibres m'ha entristit i m'he quedat amb una frase: "Estimar el lloc on es viu és propi del ben nascut", tan escaient al teu tarannà.

Amic Joan, la teva empremta humana i d'historiador perviurà per sempre. Et trobaré faltar, sobretot cada Nadal, quan no m'arribi la teva poètica felicitació que cada any renovaves amb tanta gràcia i encert.